

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

TONČKA STANONIK: ČASARNICA PRI GOSPE AŽBETI

Podatki o knjigi

- Naslov: Časarnica pri gospe Ažbeti
- Avtorica: Tončka Stanonik
- Zbirka: Redna zbirka 2021
- Ilustrirala: Dunja Kofler
- Uredila: Tanja Ozvatič
- Format: 210 mm x 270 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 24
- Število ilustracij: 19 +
- ISBN: 978-961-278-486-7
- Cena: 19,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Ko bi le imeli čas ...

Očarljiva fantazijska, a hkrati tenkočutna pripoved o dragočnosti časa in krhkosti zdravja, o hvaležnosti in razdajanju, iz katerih se rodi neuničljiva ljubezen.

Pred nami je večna pravljica, v kateri skromna sivolasa prise-ljenka gospa Ažbete podarja svoj čas in tako obogati življenje mnogim ljudem. V praznično mesto, ki žari v decembrski bleščavi, najtopleje posveti Ažbetina notranja luč topline, ko želi za ta svet in soljudi narediti kaj dobrega. Tecidol je simbol za mesto sicer senzibilnih slehernikov, a povsem ujetih v svet vsakdanjosti. Begunka v tujem mestu pa nima nikogar in ničesar razen obilja vsega svojega časa. In edino, kar ima, z veseljem deli z drugimi: »Ljudem bi lahko prodajala svoj ljubeznivi čas. Če bi za plačilo dobila prijazno besedo, nasmeh ali vsaj topel pogled – to bi vsem dobro delo!«

Vsem nam manjka časa. Kaj vse bi lahko dosegli, popravili, izboljšali, naredili ... če bi le imeli več časa! A ni je valute, s katero bi ga lahko kupili. Preskok do nakupa časa se zato lahko zgodi le v fantazijskem svetu in poslanstvo prodajati čas lahko doleti le plemenito osebo. Vse dokler tudi sama ne ostane brez trohice časa in se preseli v kraljestvo večnega časa. A sled njenega upanja, sočutnosti, dobrote in plemenitosti po drugih ljudeh žari naprej ...

O avtorju

Tončka Stanonik (1949) je po osnovni šoli v Žireh in gimnaziji v Škofji Loki diplomirala iz slavistike na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Bila je korektorica in urednica pri časopisu Delo, lektorica in urednica pri založbah Univerzum in Mladinska knjiga (Enciklopedija Slovenije, uredništvo leksikonov). Od leta 2009 je upokojena in živi v Ljubljani. Od otroštva kleklja, med drugim je

urejala *Čipkarski bilten*, z lastnimi čipkami pa se predstavlja tudi na domačih in mednarodnih razstavah. Objavlja že od gimnazijskih let, tudi prevode iz slovanskih jezikov, in je avtorica številnih člankov in strokovnih razprav ter več samostojnih knjig, med drugim tudi avtobiografskih črtic *Podobe iz čipkaste preje* (1996) ter *Lučka na klekljarskih počitnicah* (Celjska Mohorjeva družba 2004 in 2019) in romana *Najina dvojina* (2020). Je članica Društva slovenskih pesnikov in pisateljev.

Dunja Kofler, akad. slikarka, je zaključila Srednjo šolo za oblikovanje v Ljubljani, po šolanju na modnem oddelku pa je talente razvijala na Akademiji za likovno umetnost. V času študija je največkrat slikala portrete v oljni tehniki. Zaposlena je bila kot tehnična urednica pri Mladinski knjigi, ilustrirala je številne knjige za odrasle in otroke ter jih opremila z zunanjo podobo. Njene ilustracije so del različnih osnovnošolskih učbenikov. Sedaj največ slika portrete.

Iz knjige

Vsi so vedeli, kaj se bo tam zgodilo. Vsi razen male sivolase gospe Ažbete, ki je že več dni vsako popoldne postajala na vogalu Glavne in Stranske ulice in zaman poskušala ustaviti koga od mimohitečih. Oblečena je bila v tanko jopico in obuta v poletne sandale, pod pazduho pa je stiskala majhno oguljeno torbico. To je bilo tudi vse, kar je premogla.

Stala je tam bogve koliko dni že in s tujim naglasom pozdravljala ljudi. Rada bi jih nekaj vprašala, a ljudje so tako zelo hiteli mimo nje, da ni utegnila spraviti iz sebe niti besede. Če pa bi si kdo vzel le trenutek časa in jo vprašal, od kod prihaja in ali ne ve, da je v tem zimskem času treba nositi topla oblačila, bi mu marsikaj povedala. Tudi to, da je zbežala iz daljne dežele pred svinčeno točo, ki je padala na njeno vas, da so ognjeni oblaki prekrili hiše in ceste in da je v tem krvavem neurju izgubila vse: dom, družino, prijatelje in znance. Zdaj nima čisto nikogar več na svetu.

Vse to bi povedala, če bi si kdo le vzel čas za njo. Pa si ga ljudje niso! Živeli so pač v Tecidolu.

(Str. 6)

